

amics de la sardana

de l'agrupació excursionista talaia

FEBRER DE 1972

VILANOVA I LA GELTRÚ

Curset de Sardanes

Com cada any, anem a iniciar un Curset per aprendre a ballar sardanes, dedicat a tots els qui vulguen aprendre'n, infants i grans (per la qual cosa es faran les seccions que convinguin), el qual, si Déu vol, serà portat a cap els dissabtes, a partir de la publicació d'aquesta circular, fins al mes de juny, de 5 a 6 de la tarda, dirigit pel company Jaume Moreno, amb la col·laboració d'altres sardanistes.

MARES: Recordeu-ho! Cada dissabte, de 5 a 6 de la tarda, al local de l'A. E. Talaia (carrer Anselm Clavé). Porteu-hi els vostres menuts i feu-hi venir els fills dels vostres veïns i parents.

Tingueu la seguretat i la consciència que la sardana és un bon element pedagògic per fer dels menuts persones amb ànsies de sociabilitat, desitjoses de comunitat, estimadores de la pàtria.

Lliçó magistral de la Sardana

(IV i final)

Amb aquest acabem l'últim fragment de la Lliçó de l'escriptor lloretà Esteve Fàbregas, autor de la biografia del gran pintor de Togores, la qual mereix, certament, el qualificatiu de magistral, tant pel ben dir com pel conjunt d'idees que planteja al sardanisme.

LA SARDANA RITUAL

Manifestem la fe i l'esperança en l'home. En l'home, volem dir? No heu llegit a la Sagrada Escripura: «Maledictus homo qui confidit in homine». Malaventurat l'home que confia en l'home? A les llindes de les cases pairals escrivien «In Domino con-

fido». Confiem en el Senyor; no en l'home. Tant se val! Confiem en el llevat de bonesa que sol fer niu al fons de cada home. Confiem en la humilitat dels superbs, en la liberalitat dels avars, en la paciència dels iracunds, en la caritat dels envejosos, en la diligència dels ganduls...

Per implorar l'ajut de Déu, per obtenir el ressó que voldríem en aquest fons de bondat humana, davant el panorama descoratjador del món modern, jo gosaria preguntar als sardanistes si heu pensat que la sardana, a més d'un esplai honest i d'una professió de fe, d'un acte de servei,

d'una actitud social, etc., pot ser també una forma d'oració. Jo gosaria proposar la sardana com un mitjà de pregària. Qui sap si algun dia angioixós per la nostra terra o pel món sencer; qui sap si, en circumstàncies extraordinàries, pel triomf d'una causa justa, per l'èxit d'una missió elevada, no podríem teixir piadosament —la música suau, la rotllana gairebé immòbil— una **Sardana Perpètua**, tot rellevant-se les colles durant dies i nits, si cal, com una llàntia viva, encesa davant la Verge, per un món millor.

Pensem si aquests nobles propòsits dels sardanisme combatiu, d'afirmació interior i de projecció a l'exterior de les nostres coses, no escaurien rubricar-los i segellar-los d'una manera palpitant amb dues magnes sardanes: una Catalunya endins i una altra Pirineus enfora.

LA SARDANA TRIOMFANT

Mentre, alta la nit, pensava aquestes coses, el món se'm va esfumar de mica en mica, tot al voltant, i, entre boires de somni, la parella metàl·lica del monument que acabem d'inaugurar a la nostra ciutat de Lloret, deixava el pedestal i volava cap a Montserrat. Era un matí esplendorós del mes de juny, i, al seu pas per les terres catalanes, milers de sardanistes, al cor la falç invisible que vol segar la cugula de les nostres imperfeccions i el blat madur de les nostres conquestes espirituals, deixaven ciutats i viles, i, acudint a la invitació de la parella selvàtica, repetien el seu gest, braços oberts, i s'anaven donant les mans.

La cobla tocava amb ímpetu a la plaça del Monestir i les arts elèctriques del nostre segle multiplicaven la música pels cims i per les valls. Una sardana gegantina s'anava estenent majestuosa pels quatre vents, fins a donar materialment una volta scencera a la muntanya. A la dreta i a l'esquerra l'enfilall de daisaires es perdia a la llunyania. Dels peus es-

tant de la Verge Bruna devien contemplar en esperit aquesta rotllana el compte Guifré, Ferran d'Aragó i Isabel de Castella, Colom, Sant Ignasi de Loiola, Verdaguer i tants reis, savis i sants com han vingut a agenollar-se a Montserrat. Fins les figures simbòliques de la Llàntia del Sardanisme prenien vida, i a la sardana militant —l'anella dels vivents— s'afegien els qui ens han precedit i els qui vindran. La Balanguera —la pàtria perenne— somreia a tots.

Era, feta realitat, la idea que agradava a l'enyorat patrici Fèlix Millet i Maristany. Era la **Sardana de Montserrat** on vint-i-cinc mil sardanistes puntejant per camins i per drecceres, de cara a la Muntanya Santa, proclamaven llur voluntat de ser fidels a l'esperit de la terra.

Que en sonar l'acord final no es dispersi massa la colla. La tasca no és acabada. Després de la Sardana de Montserrat n'haurem de formar una altra enllà de les nostres fronteres: La **Sardana de la Pau**.

A París, davant la UNESCO, qui si a Nova York, davant l'ONU reunida en assemblea, als sardanistes del Principat s'hi ajuntaran els germans de València i de Mallorca, de les Valls d'Andorra, del Migdia de França i de l'Alguer. La gent d'unes terres assossegades, a ponent de la Mediterrània, unides i en ordre, al front i al gest la serenitat d'aquesta mar llatina, faran present tot dansant, algun dia, a la Comunitat Internacional i a tot un món trasbalsat, llur missatge altíssim de pau, d'integritat, de germanor i de bellesa.

Festa de Sant Antoni

Vam veure amb goig que la Comissió de la Festa va incloure una audició de sardanes. Desitgem que això s'esdevingui cada any per tal que acabi de donar una caràcter popular a la nostra Festa d'hivern.

Aplec de notícies

A manera de petit resum presentem un breu estudi de la temporada sardanista, comentant alguns dels esdeveniments que es produïran.

En principi, la gran notícia és la incorporació —pel Carnaval— d'Agustí Planiol a la cobla-orquestra «Maravella». Agustí Planiol i Tallada és, avui per avui, un dels nostres millors instrumentistes de tenora. Vinculat per espai de molts anys a la cobla «Caravana» de Torroella de Montgrí, l'abandonà la temporada passada per fundar la cobla «Montjuïc». Planiol estava en tractes amb la cobla «Caravana» per retornar-hi, però el mestre Lluís Ferrer de la «Maravella» s'anticipà a aquestes negociacions, formalitzant el compromís. Un bon punt positiu pels components d'aquesta cobla, car Planiol no sols és un bon solista de tenora, sinó també excellent intèrpret de saxo i clarinet. La formació de la cobla «Maravella» ha de guanyar molts entera, car una de les seves flaques era, precisament la tenora. La parella de fusta Planiol-Campsulines (tenora i tible) ens pot donar unes versions memorables.

Sembla que el mestre Ferrer estava disposat a contractar, fos com fos, un tenora de categoria per a la «Maravella». Fins i tot havia iniciat gestions per tal de contractar el mestre Viladesau. No ens hauria estranyat gens veure que Viladesau acceptava aquesta proposta, car el seu paper actual a Barcelona, no coincideix amb les condicions pactades en principi. Viladesau ingressà a l'«Orquestra Ciutat de Barcelona» amb el projecte de fer-se càrrec també de la direcció de la «Cobla Ciutat de Barcelona», on hauria actuat de primer tenora. Sembla que la seva incorporació a aquesta cobla no va pas en camí de produir-se i, per tant, el seu

propòsit no es pot dur a terme. Per això hauria acceptat molt complagut d'incorporar-se a una formació de primeríssima categoria, on els seus serveis potser haurien estat més ben retribuïts que no pas a l'Orquestra barcelonina.

Continuant sobre la cobla «Montjuïc», la qual en la seva primera temporada d'actuació no s'ha popularitzat pas tant com calia esperar de la qualitat dels seus components, l'aventura de posar en funcionament una nova cobla, en els moments actuals, sembla un xic arriscada. La iniciativa del mestre Josep Capell era molt bona i ens doldria que restés malmesa.

Pel que fa a les activitats discogràfiques, —força esmorteïdes en aquests darrers temps— recordem que la cobla «Els Montgrins» estudia el projecte d'editar un disc gran dedicat al mestre Bou. Temps enrera «Els Montgrins» ja en presentaren un altre, dedicat a un compositor el pes específic del qual em nego a comentar. De la mateixa manera que aquella iniciativa ens semblà força discutible, la d'ara, dedicada a Vicenç Bou, donat el bon moment artístic d'«Els Montgrins», la trobaríem molt encertada.

La casa «Discophon» té el propòsit d'editar noves grabacions de la cobla «La Principal» de La Bisbal dirigida pel mestre Conrad Saló, amb el seu tenora Josep Roura, el tible Joan Parés, el trompeta Comadevall el fiscorn Josep Puig, etc. Existeix expectació per tal de saber quins resultats treu el mestre Saló del magnífic grup instrumental que ha creat entorn seu. Quan facin aparició aquests discs ja tindrem el gust de comentar-los.

E. MOLERO i PUJOS

CAMISERIA

CALSERRA

Gral. Mola, 28
Tel. 893 27 92

ELECTRODOMESTICS

CREDITAL

els segueix oferint
qualitat i
millors condicions

Sant Gregori, 12
Telèf. 893 13 38

BYRME

Aigua, 4 - Tel. 893 00 11

**Bobinatge i reparació
de motors elèctrics**

Reparacions d'aparells electrodomèstics amb recambis
d'origen de les més conegudes marques.

BERRENS - TAURUS - TURMIX - DESIRÉE - JATA
SOLAC, S. y P., etc.

Servei oficial de

Braun - Tornado - Hispano Suiza - Moulineux

President: Manuel Prats

Secretari: Salvador Butí

T. G. Vilaseca - Villanueva y Geltrú